

hun kan vanskeligt anbringes andet Sted. Da hun indkaldes Februar 1930 meddeler Udvalget, at hun nu har taget Plads som Husbestyrerinde. Slettes af Ventelisten.

Den foreslaaede § 205 vil afgive Betingelser for, at den overvejende Del af de aandssvage bliver erkendte i tidlig Alder.

Men der vil blive en længere Overgangsperiode, før man naar dette Resultat. Alle de aandssvage, der er over skolepligtig Alder, kommer ikke med, ligesom der vil være den Gruppe aandssvage, der ikke i Anmeldelsesøjeblikket skønnes trængende til Forsorg, men som senere kan blive trængende, f. Eks. er Aandssvaghed ofte en fremadskridende Proces, der kan medføre en betydelig Forværrelse. For disse Tilfælde bør der skabes særlige Regler. Atter kan vi ty til »Fremtidens Forsørgelsesvæsen«, idet denne i § 205 Stk. 1 udtaler: »Naar Henvendelse sker til det sociale Udvalg om at tage sig af en aandssvag, skal Udvalget snarest muligt drage Omsorg for, at der af en Læge paa den foreskrevne trykte Blanket, udfærdiges Indstilling til den Aandssvageanstalt — — — — —«.

Mod denne Formulering kan rejses lignende Indvendinger, som ovenfor er nævnt for Stk. 2, men det forekommer mig vanskeligt at gennemføre Ændringer her, hvor man ikke har de paagældende under det obligatoriske Tilsyn, Skolegangen medfører. Forhaabentlig kan man ved supplerende Lovgivning stoppe Hullerne.

Som en generel Regel bør gælde, at alle Personer, der paa Grund af Aandssvaghed modtager offentlig Hjælp, bør underkastes Tilsyn af Aandssvageforsorgen. Dels opnaas derved en Centralisering, dels gives der Offentligheden en vis Garanti for, at den ydede Understøttelse anvendes i det tilsigtede Øjemed.

Den største Gruppe der kommer ind under dette Tilsyn, vil være de aandssvage Invalidere rentnydere. Efter Invalidforsikringsraadets Aarsberetning for 1928 var der pr. 31. December 1928 ialt 708 aandssvage Rentnydere, efter Aarsberetningen 1929 var Tallet pr. 31. December 1929 steget til 760. Trods de indskrænkende Regler i Loven af 1927 er Tallet jævnt stigende. I det fremsatte Lovforslag om Folkeforsikring slettes de indskrænkende Regler fra Loven af 1927 og herefter kan kun de allersværeste Tilfælde af Aandssvaghed udelukkes fra Renten. Vi maa forvente en meget voldsom Stigning af Tallet, saa at sige en helt ny Aandssvageforsorg. Af følgende Grunde bør man føre Tilsyn med disse Rentnydere:

At en aandssvag tilkendes Invalidere rente, vil i Praksis være ensbetydende med, at den aandssvage er ude af Stand til at administrere en eventuel Rente, hyppigst ikke kender Penges Værdi, ikke kan regne. Efter at Raadet har afgivet denne kraftige Attestering, udbetaler man den aandssvage Rente. Hvad sker der med Renten, som Nyderen faar udbetalt, men ikke selv har Evner til at anvende. Ja! det ved kun Rentnyderens nærmeste Omgivelser. Kan vi da nære ubetinget Tillid til Omgivelserne? I en Del Tilfælde kan vi, men i mange Tilfælde kan vi ikke. Kun igennem et Tilsyn er vi i Stand til at skille Klinte fra Hvede. Af de faa Rentnydere jeg har truffet, illustrerer et Par Tilsynets Nødvendighed:

22. En 42-aarig aandssvag Mand blev udskrevet fra Livø 1921. I 1922 afsøner han Straf for Tyveri. Derefter udvikler hans Sygdomsfølelse sig stærkt, han ligger paa et Utal Sygehuse, Plejehjem og Sanatorier, men der findes intet sikkert sygeligt. Han lever nu paa Fattigvæsenets Bekostning i eget Værelse, laver selv sin Kost. Han sover til Middagstid, laver saa lidt Mad og, »hvis hans Helbred tillader det«, gaar han en lille Tur, saa hviler han til Aften, om Aftenen læser han maaske lidt, »jeg har en dejlig Plydsesstol, som jeg sidder i og hviler saa dejligt i«. Han arbejder aldrig. Han er aandssvag i lettere Grad, men meget neurasthenisk. Jeg tilraader Indlæggelse paa Anstalt, hvor han kan komme under ordnede Forhold, kan faa opøvet sin Arbejdsevne. Han erklæres Invalid